

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

ΤΗΣ Α. ΖΕΝΝΕΒΡΑΙ Υ'

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

— "Α, Μηλιά, είπε ο κ. Ντουμάν, τώρα έπεσε ξέω! Από πότε λοιπόν έπαφες να μ' ακούς; Λοιπόν σου λέω ότι είνε σωστό να μοιραστή ο κ. Γκαζι μαζί σας το θησαυρό, για να σ' ανταμείψω για τη μεγάλη σας έκδούλευσι.

— Ποιά έκδούλευσι, έννοείτε; ρώτησε η Μηλιά. Μήπως εκείνη που του έκανε μιὰ φορά ο πατέρας μου;

— Ο πατέρας σου; ρώτησε ξαφνασμένος ο κ. Ντουμάν. Και πότε γνώρισε ο πατέρας σου τον κ. Γκαζι;

— Δεν ονομάζεστε Κεντράκ; ρώτησε η Μηλιά τον κ. Γκαζι. "Ετσι ακουσα μου φαίνεται να σ' αποκαλή ο δήμαρχος του χωριού μας.

— Ναι, όλόκληρο τόνομά μου είνε "Ανδρέας ντέ Γκαζι—Κεντράκ. Από τότε όμως που έχασα την περιουσία μου κι' έγινα δάσκαλος, νόμισα ότι μου έφτανε το όνομα Γκαζι.

— Ο πατέρας σας δεν ήταν αξιωματικός του ναυτικού;

— Ναι.

— Λοιπόν, είπε η Μηλιά, μάθετε ότι αν δεν ήταν ο πατέρας μου, έσείς δεν θα ύπηρχατε σήμερα στον κόσμο.

Και η νέα κόρη διηγήθηκε πώς ο πατέρας της όταν ύπηρετούσε στο ναυτικό έσωσε τη ζωή του αξιωματικού Κεντράκ με κίνδυνο της δικής του ζωής. "Ετσι, ένας ακόμα δεσμός ευγνωμοσύνης συνέδεε τον κ. Γκαζι με τα παιδιά... Τα μάτια του είχαν δακρύσει. Μα και όλοι οι άλλοι ήταν συγκινημένοι.

— Μηλιά, όταν κι' εγώ θα γίνω ναυτικός, έτσι θα σώζω όλους τους αξιωματικούς που θα πέφτουν στη θάλασσα, γιατί θα μάθω καλό κολύμπι!

Και ο Γιαννάκης λέγοντάς αυτά, είχε πάρει τόσο θριαμβευτικό ύφος που θα νόμιζε κανείς ότι μόλις πρό ύλίγου είχε σώσει όλόκληρο πλήρωμα.

— Λοιπόν; είπε σε λίγο η Μηλιά.

— Λοιπόν; είπε και ο κ. Γκαζι.

— Δεν ακούω πειά τίποτε! φώναξε ο κ. Ντουμάν. Θα φύγω σύντομα για το Παρίσι, όπου βρίσκεται τώρα ένας περιφημος άδαμαντοπώλης, προμηθευτής των βασιλικών αυλών της Εύρώπης. Τον γνωρίζω καλά και είνε τίμιος άνθρωπος. Θα του πουλήσω σε καλή τιμή το θησαυρό, θα πάρω τα χρήματα και θα, τα καταθέσω έντόκως στην Τράπεζα της Γαλλίας στ' όνομά σας. Τότε θα είστε πλούσιοι κι' ελεύθεροι να μ' αφήσετε, αν δεν σ' άρεση ή συντροφιά ενός γέρου παράξενου σαν έμένα.

— Μας διώχνετε λοιπόν τώρα που δεν είμαστε πειά φτωχοί; ρώτησε ο Γιαννάκης, ο οποίος είχε γίνει κατάχλωμος.

— "Οχι βέβαια... Μπορείτε να μείνετε εδώ όσο θέλετε. Θα λυπηθώ πολύ αν σ' χάσω από κοντά μου... "Αλλά έσένα, αγαπητέ μου "Ανδρέα, θα σε χάσω ασφαλώς, τώρα που δεν έχεις πειά ανάγκη να παραδίδης μαθήματα... Τι κρίμα! Είχα συνηθίσει να σ' αγαπώ σαν παιδί μου.

Ο κ. Γκαζι έμεινε μερικές στιγμές σιωπηλός. Κατόπιν άπλωσε και τα δυό του χέρια προς τον κ. Ντουμάν και είπε:

— Τότε λοιπόν κρατήστε με και μένα στη Λάνδη... Που άλλου θα είμαι πιό εύτυχισμένος παρά κοντά σας;... "Επειτα αγαπώ τους μαθητάς μου... Θέλω να κάνω τον Εύτύχιο αξιωματικό του πυροβολικού, το Γιαννάκη αξιωματικό του ναυτικού και τη Μηλιά διακεκριμένη ζωγράφο.

Η Μηλιά τέλος είχε πλησιάσει τον κ. Ντουμάν κι' είχε άκουμπήσει στοργικά το κεφάλι της στον ώμο του.

— "Ω, τί εύτυχισμένος που είμαι παιδιά μου! φώναξε ο κ. Ντουμάν. Και για να σ' ανταμείψω για την εύτυχία που μου χαρίζετε, θα σ' ανακοινώσω μιὰ εύχαιστη είδησι.

— Τι τρέχει; ρώτησαν κ' οι τρείς.

— Η νύφη μου, η "Αμαλία, φεύγει από τη Λάνδη...

— "Ω! τί χαρά! φώναξε ο Γιαννάκης χοροπηδώντας.

— Γιαννάκη! Τί είν' αυτά; Δεν ντρέπεσαι, είπε η Μηλιά.

"Αλλά το χαμόγελο που φάνηκε σε όλων τα χείλη, φάνέρωνε ότι ο μικρός είχε διερμηνεύσει τη γενική εύχαιστησι.

Σε δυό μέρες η κ. "Αμαλία έφυγε από τη Λάνδη. Η Μηλιά είχε γίνει τώρα η άχώριστη συντροφος του κ. Ντουμάν. "Ετρωγε στο ίδιο τραπέζι μ' αυτόν, όπως κι' ο Γιαννάκης, μολοντί ο τελευταίος δεν έφέρετο καθώς πρέπει. Γύριζε διαρκώς και μιλούσε στο Ζοζό που τους σεργιάνιζε.

— Τί ώραίο φαγητό αυτό, Ζοζό! του έλεγε. Θα φας και συ κατόπιν στην κουζίνα;

Η Μηλιά τον κύτταζε τότε έπιπληκτικά.

— Τί έκανα; τη ρωτούσε ο μικρός άπορώντας. Τί με κυττάς έτσι; Ο Ζοζός έκανε τόσα για μένα, όταν ήρθα εδώ... Ο Ζοζός είνε φίλος μου!

Κι' ένω ο Γιαννάκης μιλούσε, ο Ζοζός γύριζε άλλου το προσωπό του για να σκεπίση τα μάτια του που ήταν δακρυσμένα από συγκίνηση...

Η Μηλιά ήταν πολύ στενοχωρημένη γι' αυτό... Τελείωσε! Ο άδελφός της δεν θα συνήθιζε ποτέ να φέρεται σαν μικρός κύριος, όπως ο Εύτύχιος... Είχε όμως αίσθήματα, τα όποια πολύ λίγοι μικροί κύριοι είχαν...

Ο Εύτύχιος λυπήθηκε πολύ για την αναχώρησι της μητέρας του. Παρηγορήθηκε όμως γρήγορα. Την ήμέρα που η κ. "Αμαλία έφυγε, χωρίς ν' άποχαιρητήση κανέναν, είπε στο γυιό της να μείνη κοντά στο θείο του για να μην αφήση να του πάρουν τη θέσι οι «μικροί κακούργοι» που είχε συμμαζέψει στη Λάνδη. "Αλλ' άφ' ότου ο Εύτύχιος δεν είχε πειά τη μητέρα του κοντά του για να τον έμποδίση, πλησίαζε περισσότερο τη Μηλιά και σιγά-σιγά άρχισε να την αγαπά κι' αυτός.

Μετά μιὰ εβδομάδα, ο κ. Ντουμάν κάλεσε τον κ. Γκαζι στο γραφείο του και του άνήγγειλε ότι την άλλη μέρα θα φεύγε για το Παρίσι.

— Έγραψα στον άδαμαντοπώλη που σ' έπα και μου άπάντησε ότι με περιμένει. Σε λίγες ήμέρες θα τελειώση η ύπόθεσις και θα ξαναγυρίσω εδώ άμέσως.

— Δεν θα ήθελα να ένοχληθήτε τόσο προς χάριν μας, είπε ο κ. Γκαζι.

— "Οχι δά, πηγαίνω στο Παρίσι και για δικές μου δουλειές. "Αλλά μην πητε σε κανέναν τίποτε. Θα ήταν επικίνδυνο να μαθευτή ότι θα έχω μαζί μου έναν τέτοιο θησαυρό... Γιάντως θα πάρω παζύ μου τον Ζοζό και τον Πέτρο, κι' αυτοί θα με φυλάξουν καλά.

Την άλλη μέρα ο κ. Ντουμάν έφυγε. Πόση άγάπη έκλειναν τα έλέμματα που τον παρακολούθησαν ως τη στροφή του δενδρόφυτου δρόμου! Η Μηλιά σάλευε το μαντήλι της, ο Γιαννάκης πετούσε το κάπέλλο του ψηλά, ένω ο κ. Γκαζι κι' ο Εύτύχιος χαιρετούσαν από μακριά εκείνον που τόσο αγαπούσαν...

"Επέρασαν όχτώ μέρες, χωρίς να λάβουν κανένα γράμμα, καμμιά είδησι. Τέλος, την ένάτη ήμέρα έφτασε ένα τηλεγράφημα του κ. Ντουμάν που άπευθυνόταν στον κ. Γκαζι κι' έγραφε τα έξης:

«Έρχομαι αύριο. Πλήρης έπιτυχία».

Την άλλη μέρα, από το πρωί, η Κατερίνα ή μαγειρίσσα, έτοιμάζε τα φαγητά που άρεσαν ιδιαίτέρως στον κύριό της. Η κ. Πολυξένη πάλι συγύριζε τα δωμάτιά του για να τα βρη όλα έν τάξει. "Ολοι περιμέναν άνυπομονώντας.

Τέλος, άκούστηκε μακριά θόρυβος άμαξιού.

(Στο προσεχές το τέλος)

Από του προσεχούς φύλλου θ' άρχισ νά δημοσιεύεται στο «Μπουκέτο» ένα νέο, ύπεροχο, μυθιστόρημα για μικρούς και μεγάλους

Η ΦΛΩΡΕΤΑ

της συγγραφέως των «ΜΙΚΡΩΝ ΡΟΒΙΝΣΩΝΩΝ»

κ. Ζεννεβραϊού

"Ο,τι και να σ'ας πούμε για τη «ΦΛΩΡΕΤΑ» θα είνε λίγο. Τρυφερώτερο και συγκινητικώτερο άνάγνωσμα ασφαλώς δεν θα διαβάσατε ποτέ σας. Από την πρώτη κιόλας συνέχεια θα καταλάβετε ότι πρόκειται περι πραγματικού άριστουργήματος, παρόμοιο του όποιου δεν διαβάσατε ποτέ.